

editorial

En tots els municipis, els Ajuntaments tenen problemes; petits o grans problemes amb els quals cal enfocar-se diàriament; petits o grans problemes que són els de la població, que formen part de la vida quotidiana dels veïns.

Seria, doncs, molt poca solta per part nostra enfocar-nos o criticar als homes que governen Premià pel fet senzill que a Premià hi hagi problemes. A Premià de Dalt, com a tot arreu, hi haurà conflictes i dificultats sigui quin sigui l'equip de govern, entre altres coses perquè encara s'ha d'inventar el "municipi perfecte" i perquè en qualsevol dels casos, l'única raó de ser d'un Ajuntament està precisament en que alguna cosa no funcioni bé: si no, no en calrien, d'Ajuntaments. (!Tant de bo!).

Deixant-nos, però, de cabòries, el que pretenem deixar clar és que la raó de ser i alhora l'objectiu de la gestió municipal no és altre que el d'anar abordant els problemes, conflictes o dificultats que hi ha, manifestos o amagats, en la vida de tots els pobles. Tot això sembla molt evident (ens fa certa vergonya haver-ho de repetir en aquesta editorial). I diem que "sembla" evident perquè a Premià no ho és pas. Ens explicarem:

A Premià de Dalt, l'Ajuntament no "té" problemes sino que "és" un problema. I gruixut. A la llarga llista d'insuficiències, d'especulacions, d'irracionalitats presents passades i futures, els veïns hem d'afegeir-hi un problema més: ara se'ns ha espatllat aquesta eina de solucionar els problemes que hauria d'ésser l'Ajuntament.

Amb això no volem dir que creguem que aquesta "eina de solucionar problemes" hagi funcionat gaire en èpoques anteriors. De fet, estava com nova, de no fer-la servir. I això és el que ens enrabbia: Es com si se'ns hagués espatllat el molinet del cafè tot just després d'estrenar-lo... Tanta il·lusió i tant de goig que feia!

I aquest és —cal explicar-ho no-

vament— el motiu del nostre enfocament amb l'equip que governa l'Ajuntament: molt de goig i poca feina. Resulta extraordinàriament greu que l'Ajuntament arribi a ser un dels problemes del poble, sobretot perquè quan això succeeix, l'Ajuntament no és un problema petit, d'aquells que es poden anar aguantant, sinó que es va engruixint constantment: s'atura l'eina de solucionar els problemes i tot seguit els problemes són més problemàtics, les dificultats més dificultoses i els conflictes més conflictius... perquè no hi ha altra forma de solucionar-los que amb l'Ajuntament.

Es per això que en la curta vida de l'OPINIÓ hem insistit una i altra vegada en el tema de la crisi municipal, del buid de poder, de la ineeficàcia de l'equip de govern, del maras-

me municipal, etc. I no pas per ganes de ser macabres en ensenyant a tothom la ferida, sinó perquè estem convençuts que avui, el gran problema de Premià, el primer que cal arreglar és l'Ajuntament (i no ens referim —és clar—, a l'edifici, que aquesta és la part menys ruïnosa de la institució).

L'Ajuntament és problema per la manca de capacitat individual a voltes, i a voltes també per la manca de voluntat política. La manca de capacitat dificilment la solucionarem, però la manca de voluntat d'anar realment per feina cal vencer-la si no volem acabar abocant el poble a la ruïna definitiva. Sovint —ja ho diu el refrà— voler és poder.

editorial

En todos los municipios, los Ayuntamientos tienen problemas; pequeños o grandes problemas con los que hay que enfrentarse a diario; pequeños o grandes problemas que son los de la población, que forman parte de la vida cotidiana de los vecinos.

Por tanto, sería insensato que nos enfrentásemos o criticásemos a los hombres que gobernan Premià por el mero hecho de que en Premià haya problemas. En Premià de Dalt, como en todas partes, habrá conflictos y dificultades sea cual sea el equipo de gobierno, entre otras cosas porque aun está por inventar el "municipio perfecto" y porque, en cualquier caso, la única razón de ser de un Ayuntamiento está precisamente en que alguna cosa no funcione bien: Si no, no harían falta Ayuntamientos (!Ojalá!).

Pero dejémonos de especulaciones: lo que pretendemos dejar claro es que la razón de ser, y el objetivo, de la gestión municipal no es otro que ir abordando los problemas, conflictos o dificultades que están, ocultos o manifiestos, en la vida de todo pueblo. Todo ello parece muy evidente (y nos da cierto reparo repetirlo en este editorial). Y decimos que "parece" evidente, porque en Premià no lo es. Nos explicaremos:

En Premià de Dalt, el Ayuntamiento no "tiene" problemas, sino que "es" un problema. Y gordo. A la larga lista de insuficiencias, especulaciones, e irracionales presentes, pasadas y futuras, los vecinos hemos de añadir un problema más: ahora se nos ha estropeado esa "máquina de arreglar problemas" que debería ser el Ayuntamiento.

Con ello no queremos decir que esa "máquina de solucionar problemas" haya funcionado mucho en épocas anteriores. De hecho, estaba como nueva, de no utilizarla. Y esto es lo que nos da coraje: Es como si se nos hubiese estropeado el molinillo del café justo después de estrenarlo... tanta ilusión que hacía y tan bonito que era!

Y éste es —hay que explicarlo nuevamente— el motivo de nuestro enfrentamiento con el equipo que gobierna en el Ayuntamiento: muy bonito pero no sirve. Resulta muy grave que el Ayuntamiento llegue a ser uno de los problemas del pueblo, sobre todo porque cuando esto sucede, el Ayuntamiento no es un problema pequeño, de esos que se pueden ir aguantando, sino que va agrandándose constantemente: Se para la "máquina de solucionar problemas" y en seguida los problemas son más problemáticos, las dificultades más difíciles y los conflic-

tos más conflictivos... porque no hay otra forma de solucionarlos que con el Ayuntamiento.

Es por eso que en la breve vida de L'OPINIO hemos insistido una y otra vez en el tema de la crisis municipal, del vacío de poder, de la ineficacia del equipo de gobierno, del marasmo municipal, etc. Y no por ganas de ser macabros mostrando a todos la herida, sinó porque estamos convencidos de que hoy, el gran problema de Premià, el primero que hay que arreglar es el Ayuntamiento (y no nos referimos —claro está— al edificio, que es la parte menos ruinosa de la institución).

El Ayuntamiento es problema por la falta de capacidad individual unas veces y otras también por la falta de voluntad política. La falta de capacidad difícilmente se puede arreglar, pero la falta de voluntad de poner realmente manos a la obra, hay que vencerla si no queremos acabar condenando al pueblo a la ruina definitiva. A menudo —ya lo dice el refrán— querer es poder.

PENSEMOS EN LA TERCERA EDAD

Hoy he soñado que asistía a la inauguración de un Hogar del Jubilado en PREMIA DE DALT. Este sueño me ha sido agradable porque amo este pueblo en el que me he enraizado profundamente, donde tengo amigos de todas las edades y donde he podido trabajar con ahínco e ilusión durante unos años.

Sigo con interés los esfuerzos de todos aquéllos que quieren contribuir a mejorar la vida de nuestra patria, de los que cada mañana abren la ventana al empezar el día y preguntan: ¿Qué puedo darte hoy país mío, qué puedo hacer por tí?. Son hombres y mujeres que se vuelcan sin regateos a una tarea de colaboración y participación desinteresadas.

Estamos atravesando en realidad un momento muy difícil que exige la ayuda de todos. Aspiramos a una vida mejor y queremos encontrar rápidas soluciones a los múltiples planteamientos que se presentan cada día. Pero nos faltan medios que hemos de encontrar sea como sea y allí donde se encuentren. Si logramos mantener el entusiasmo y no nos desinteresamos de los problemas generales, que nos atañen a todos, lograremos sin duda que muchos sueños como el mío se conviertan en realidades.

Mucho me han preocupado siempre los niños y los problemas educativos propios de cada situación. Conozco la amplitud de los mismos y sé todo lo que exigen y requieren. Los niños son nuestro mañana, el futuro de España y nuestro mayor estímulo. Cuantos esfuerzos hagamos encaminados a mejorar sus condiciones de vida, su cultura, su preparación profesional y su educación cívica, serán de gran eficacia no sólo para ellos sino también para la sociedad.

Pero hay también un sector importante de la población que merece especial atención. Me refiero a las personas hoy ya mayores que, con su trabajo y sufrimientos han labrado el presente y contribuido a preparar ese futuro mejor que ya empieza a alborear. Muchos de ellos han tenido que luchar a brazo partido para hacer frente a las mil dificultades de los tristes años que vivimos durante la guerra y después de ella. Estas personas han dado ya a la sociedad cuando podían dar y hoy, jubilados la mayor parte, necesitan que se les ayude.

Y qué clase de ayuda necesitan y desean estos hombres y mujeres que ya han entrado en la última etapa de su vida?. Aspiran desde luego al reposo merecido, pero no a un reposo en el silencio y en la soledad, sino a un "reposo activo" en el que den y reciban, en el que no haya marginación ni indiferencia. Debemos procurarles contactos sociales generadores de afecto y amistad. Encuentros, intercambios, visitas, conferencias y excursiones que mantengan vivo su interés por la naturaleza, por la ciencia y sus progresos, por el arte, por todo lo que es belleza, emoción y sentimiento. En una palabra, por la vida y sus múltiples valores que nunca se extinguirán sino que al contrario se van enriqueciendo con los aportes de una y otra generación.

Hay que buscar los medios de reemplazar ese sentimiento particular de "inutilidad" y de "haberlo hecho ya todo" que albergan tristemente en su corazón muchos jubilados, por estímulos humanos que podemos y debemos encontrar cerca de nosotros. Acercamiento, contactos espontáneos y organizados con los niños, con los jóvenes, con los adultos, para lograr que todos se interesen, comprendan y colaboren con la tercera edad. Es una obra de gran repercusión social que ha alcanzado un amplio desarrollo en muchos países y preocupa ya felizmente a municipios y entidades de nuestro país.

Creo que el ayuntamiento de Premià de Dalt tenía la intención de buscar un local apropiado para el Hogar del Jubilado. Me atreviría a pedir desde L'OPINIO un replantea-

miento del problema para acelerar dicha realización, que sería sin duda muy bien acogida por todo el vecindario de este pueblo.

Sofía Sibís

EL PARC FORESTAL: una il.lusió i una vergonya

Aviat farà un any que Premià de Dalt celebrava amb gran eufòria la inauguració del Parc Forestal (?). Tot els que hi érem presents ens sentíem qui més qui menys cotos de participar en un acte tan insòlit com desitjat, més, ai!, innocents de nosaltres que més tard hem volgut fer un tomb per l'esmentat Parc i l'única diferència envers l'any passat és la seva senyalització amb uns petits cartells a la vorada de la carretera.

Sabia l'Ajuntament abans de la inauguració el què és un Parc Forestal?, les funcions que ha de realitzar i les condicions que ha de reunir?. Molt em temo que no, doncs s'hi continua fent foc, s'esbrolla i desbosca, tot cercant llenya, la vegetació, i es llenyen com abans, tot tipus d'escombraries, —amb la feina que ens dugué netejar-lo!—, els cotxes segueixen envaïnt tots els indrets, des de la Font del Serenet fins a la cadira del Bisbe, només pel fet de no caminar quatre passes o per a netejar-los, les motos segueixen campant al seu aire i l'únic só que s'escuta un diumenge és el dels transistors dels visitants; senzillament llastimós.

Es difícil creure que la idea que té el Consistori d'un Parc Forestal sigui la de mantenir-lo com un lloc d'esbarjo incontrolat sense cap més altra finalitat, com per exemple l'aprofitament cultural.

Si no és aquest el pensament de la Casa de la Vila, caldrà pensar en una planificació seria que inclogui sense oblidar l'esbarjo, la divulgació de la flora així com la seva protecció, la senyalització de zones pels cotxes, les zones d'interès cultural pels estudiants i finalment la classificació dels vials.

Clar que l'extensió del Parc no permet massa varietat però almenys algunes d'aquestes característiques les podria reunir.

Confiem sense perdre l'esperança que qualsevol dia l'Ajuntament s'anmi a emprendre aquesta tasca que no és ni difícil ni costosa, sinó ben al contrari.

EL PATIO DE MI CASA o el patio de un concejal

El pasado 19.5.81, la Comisión Permanente del Ayuntamiento de Premià de Dalt, por mayoría, aprobó la concesión de un permiso de obras cuyo titular es el ciudadano, y a la vez concejal por representación popular, Francisco Muñoz Piñeiro.

Hasta aquí un hecho normal.

Pero sucede que la concesión de este permiso se planteó en contra de la opinión de los Servicios Técnicos Municipales, que son los que en función de unos reglamentos y leyes estudian las solicitudes de cualquier ciudadano. La opinión de los Servicios Técnicos era negativa, no por la licencia en sí misma, sino por un pequeño detalle: el patio a realizar era más pequeño de lo indicado. Poca cosa. Total, en metros cuadrados dos por dos y no tres por tres como debería ser, al menos para un

ciudadano normal.

Pués bien, esta "pequeña" ilegalidad es nuestro tema de fondo. Un representante público ejerce la representación de un poder que no es el suyo, sino el de una población que se los ha delegado para que los represente con la mayor equidad y justicia posible.

Porque, el señor Muñoz, no olvidemos, no ocupa un lugar público por los votos de los especuladores. A este concejal quienes lo pusieron en el Ayuntamiento fueron los votos de las personas sencillas o que entendían que el programa de partido en cuyas listas estaba el señor Muñoz iba a defender las funciones públicas con mayor justicia.

¿Como el Sr. Muñoz votará en contra los planteamientos ilegales de otros vecinos? ¿En función de que justicia o que equidad podrá opinar cuando los 2x2 y el 3x3 se conviertan en números mayores?

Esto es harina de otro costal. Que a un representante público, por voluntad progresista, se le apruebe una ilegalidad puede ser muy rentable. Puede ser rentable por muchas razones. Algunas... porque condicionan la voluntad del interesado, porque desestimigan su representación pública. Y si esta representación pública es progresista, todavía mejor para otros intereses no precisamente progresistas o de izquierdas.

Y, para terminar, lamentamos que cosas tan importantes se decidan por tan poco. Total, está entre dos por dos o tres por tres.

ensenyament i cultura

L'aula de natura

Fa pocs dies l'AECC de Premià s'adreçà a l'Ajuntament per a proposar que l'antic escorxador s'utilitzés per a instal·lar una aula de Natura, sol·licitud que esperem sigui assumida pel Consistori en pro de la cultura, tan oblidada en els darrers temps.

L'aula de Natura consisteix en un lloc de treball eminentment escolar encaminat a ajudar a conèixer l'entorn, el paisatge, la flora, fauna i geologia.

Són avui molts els mestres de tots els nivells educatius que cercen llocs per a ensenyar als seus alumnes les Ciències Naturals de forma pràctica dins mateix de la Natura, però la manca d'itineraris publicats que adrecin i facilitin aquesta tasca fa molt difícil l'apropament de les escoles al seu entorn, fins i tot quan aquest es troba a pocs metres de distància.

Abans els infants coneixien el bosc, les plantes i els animals que per tradició se'n ensenyava, però ara tots sabem el que costa trobar-ne un que reconegui un roure o el cant d'un rossinyol al bosc. La "natura" que coneixen és per desgràcia els plàtans dels carrers i les rates, gosos, gats i pardals.

És palea doncs, la necessitat de donar a conèixer i ensenyar a estimar el bosc així com coneixen i s'ensanya que estimen l'entorn urbà. Perquè no s'hi trobin estrany i en conseqüència no el rebutgin ni el menyspreïn cal ensenyar a tractar i observar la muntanya i entendre la seva dinàmica per a evitar els atemptats que per ignorància està patint.

Unes eines indispensables per a complir aquesta finalitat són la publicació d'un itinerari de la Natura, recorregut prefixat i detallat on s'explica tot el que es pot observar, i una aula de Natura que serveix de punt de partida per a preparar i introduir la visita o excursió i, una vegada acabat l'itinerari, per a ordenar, classificar, discutir i repassar tot el material vist i recollit durant la sortida.

I, si s'insisteix amb la relació aula-itinerari, és perquè la instal·lació d'un local amb aquesta missió de seguida és visitat per nombroses escoles, i si considerem la idea bàsica de conservar i ensenyar, està fora de tot dubte la necessitat de fixar un itinerari i que aquest sigui respectat.

Escollir l'escorxador per a aquest menester no ha estat un fet caprichós ni atzarós, sinó que ha estat tenint en compte la seva proximitat al poblat ibèric, la Font del Serenet, la Cadira del Bisbe, la comunicació amb la Vila i l'existència de comunitats vegetals representatives de la vegetació de la comarca, així com una molt variada avifauna.

Aquesta experiència no seria l'única de Catalunya, on ja en funcionen algunes amb força èxit, però al Maresme, donaria l'oportunitat a Premià de Dalt d'ésser un cop més una Vila capdevantera amb temes culturals de trascendència comarcal.

Torres i Mas, E.

EL HUERTO Y LOS ANIMALES EN NUESTRA ESCUELA

El realizar el huerto escolar e introducir algunos animales (gallinas, palomas i pájaros) significa por un lado, el romper con la enseñanza del aula y del programa, la sustitución del libro por un aprendizaje en

contacto directo con los objetos, los hechos y la naturaleza, es decir a partir de la experiencia y por otro la posibilidad de recuperar el sentido del amor a la Naturaleza.

El huerto escolar

Con este año son tres, los que venimos trabajando en el huerto: El primer año, se realizó estando en el edificio de Autopista I. Debido a la mala calidad de la tierra y a la falta de experiencia, los resultados no fueron como cabría esperar (un recuerdo a D. Julio, F. Canturiense, Ramón etc.).

El segundo año, nos trasladamos al nuevo edificio de Autopista II, y allí con duro trabajo, debido a problemas de tierra y de agua, pero con grandes ilusiones y esfuerzos por parte de gran sector del alumnado y algún profesor (Germán, C. Robles, Madurell, Perales, D. Vicente, etc.) cosechamos patatas, rábanos, cebollas, girasoles, calabazas, etc.

Este tercer año, con la experiencia de los años anteriores, doble terreno, una conducción de agua y dos "Dumpers" de estiercol, el huerto ha funcionado bastante bien. Era hermoso, ver como un grupo de niños iba cargando el estiercol, en cajas, otros lo subían hasta el huerto, otros los esparrían y otros removían la tierra.

Qué sembramos:

A finales de Noviembre, plantamos 100 cebollas, 25 coles, 35 coliflores, 180 habas y 100 guisantes.

Más tarde en Febrero, sembramos 66 lechugas, 100 rábanos, 65 ajos, 5 hoyos de calabacín y 60 patatas.

Unos niños cavaban, otros hacían el surco, otros echaban las semillas y los últimos tapaban los surcos.

Qué pretendemos con el huerto:

Puestos a imaginar, sacaríamos muchas aplicaciones. En principio son estas:

- Un acercamiento al mundo de las plantas. Que poco sabemos de ellas tanto los mayores como los pequeños: a veces sólo comernoslas.
- El ajetreo que conlleva las labores del huerto nos encanta a todos y sobre todo a los niños: llevar las azadas, rastrillar, plantar, regar, recolectar. Porque hemos de privarles de esa gozada.
- Dar con un canto en las narices a algunos "compañeros profesionales de la enseñanza" que siempre son agoreros, cuando no indiferentes acerca de cualquier posibilidad de hacer distinta la escuela.

La recolección

A pesar de las adversidades con la las que nos hemos encontrado: orugas, un pino enorme que cayó en el huerto aplastando parte de él (menos mal que no había nadie!) y diversos destrozos coincidiendo todos con los fines de semana, algunos de los niños que han trabajado en el huerto han podido saborear una lechuga recién cortada, unas cebollas tiernas, unas habas a la catalana o crudas, un repollo de col y unas patatas fritas. ¡Qué sabor más diferente!

Resultados

- El primer logro ha sido ponerlo en marcha e intentarlo.
- Responsabilidad en los trabajos del huerto.
- Participación de padres a distintos niveles: comprar plantas, ideas sobre cultivo y tratamiento de los distintos productos etc.
- Valoración del trabajo manual, articulando el trabajo de estudio con el del huerto en aras de obtener una educación más integral.
- Necesidad de organizarse entre todos para llevarlo a cabo.
- Posibilidad de ayudarse unos a otros, entendiendo que ha de hacer más esfuerzo aquel que puede más por ser más mayor.
- Conocimiento más espontáneo de los niños, de sus actitudes de sus reacciones.
- Desmitificación de la figura del maestro: no es el que sabe mucho y enseña cosas sino el que trabaja con ellos.

Han colaborado en el huerto:
J.M. Gisbert, Castro, Mitter, A. Luna, González, Santos, Gordillo, Claudet, Moya, Chiva, Muñoz, Astilleros, Navas, Barboteo, Navarrete, Velasco, Javi González, D. Miguel, D. Ceferino, D. Félix, D. Antonio, Teresa, etc.

Enrique de León.

El Gallinero del "cole"

Todo empezó cuando un grupo de alumnos de 8 Curso junto con un profesor decidimos utilizar una habitación llena de escombros, que no se preocuparon de limpiar los constructores, en la cual acordamos construir una jaula, que pudimos hacer gracias a un padre que nos proporcionó la madera y su estructuración. En una clase de Pretecnología algunos alumnos y profesores nos ayudaron a acoplar la tela metálica y montar la jaula. Luego, hicimos una colecta en la clase y compramos 3 gallinas a las que se le unió otra que trajo una alumna.

Al cabo de un tiempo un padre nos regaló una pareja de palomas.

Parte de los huevos los vendemos para conseguir dinero para el pienso y otra parte se reparte entre los alumnos que han colaborado, bien trabajando o bien poniendo dinero.

Más tarde acondicionamos la jaula para poder tener pájaros. Un señor nos ha dado 2 parejas: una de tropicales (diamantes mandarinos) y otra de canarios. Luego, alumnos del colegio han traído también y esperamos que nos sigan trayendo.

También hemos instalado mesas y sillas alrededor de la jaula para que los alumnos de cursos inferiores puedan observarlos.

Damos las gracias a padres, madres, alumnos y profesores que con su ayuda esto ha sido posible.

J.M. Fernández Mitter
F. Sánchez Ocaña
A. López Román

LAS AULAS DE LA PIXOTELLA

Andando por el Barrio de los medios se oye decir: ¿Y las dos aulas que ya tendrían que estar hechas, dónde están? — Estarán en alguna carpeta, encima de la mesa de algún despacho, porque lo que es aquí, no están —.

Y todos nos preguntamos ¿qué es lo que pasa ahora, si es que ya están aprobadas? ¿Qué problema hay?

Parece que no hay problemas.

Lo cierto es que hay problemas; otra cosa es que no se les quiera encontrar solución: los problemas y sacrificios que acarrean a los niños (los madrugones, el mal tiempo...) y el sufrimiento de los padres (el autobús, las carreteras de al lado del colegio...).

Por aquí se empieza a pensar ¿para qué hace falta el Ayuntamiento si no hay soluciones? ●

Festa Major que ja arriba l'estiu !

A l'estiu tota cuca viu i comencen les Festes i les gresques populares i democràtiques (fins quan?). El cicle s'inicia amb els records pagans de la nit de sant Joan, i sant Pere li va al darrera ben aviat, quan encara tenim el regust de la coca a la gola i els ulls febrosos de les fogueres. Per sant Joan i per sant Pere tral.là-tral.lera, tral.là-tral.lera!

Molts pobles fan la Festa Major aquest dia, i nosaltres en som un d'ells. La Festa no s'organitza però amb un sol dia. Darrera hi ha el treball de la Comissió de Festes, els problemes, les solucions, les eficàcies i les ineficàcies. Hi ha també els esforços, no sempre reeixits, d'aglutinar un poble tan dispers. La voluntat majoritària de renovació, encara que no de ruptura. I la voluntat d'ofrir uns bons productes culturals. Tot amb un milió duescentes mil pessetes i comptant amb

un superàvit de cent seixanta-vuit mil ptes. de l'any anterior. Despeses que es cobreixen amb les aportacions populars, la de la Caixa Laientana, el Banc de Sabadell, la Caixa de Pensions, l'Ajuntament i la venda de localitats.

En certa mida podríem dir que la Festa d'enguany segueix el camí marcat per la de l'any passat, una Festa d'equilibri i d'integració on més o menys tots els gustos s'hi poden trobar representats. Així veiem com al costat de l'humor progre de la Sardà hi ha l'humor conservador d'en Capri. Al costat de l'estripada de la Mondragon hi ha l'elecció de la pubilla. Orquestres de marxa: la Salseta i l'orquestra Frenesi, i orquestra tradicional: l'Atlàntida. I apart d'això: judo, cercavila, volta ciclista, festa infantil, concert, hi-fi, havaneres,... En fi suficient com per passar-ho bé.

SAMFAINA MUNICIPAL

... per a sucar-hi pà

FESTA OBERTA A L'INSTITUT DE VILASSAR

El dissabte 20 de juny a l'Institut de Vilassar de Dalt hi haurà festa grossa. Oberta a la participació de tot el poble. Amb parades d'entrepanys, coques, begudes, gresca i ballaruga amb els CLENXA. Tot això a partir de quarts de deu del vespre. Al llarg del dia hi haurà, però, altres activitats lúdiques. Es una Festa per començar a fer boca: ja s'apropen les Festes Majors!

EL TORRENTE SANTA ANA: LAS COSAS A MEDIAS.

Y es que siempre pasa igual. Con lo fácil que es hacer las cosas bien, si se quiere, claro. Vamos a ver. No habíamos quedado que una vez realizada la canalización de la Riera había que poner árboles, bancos...? Por qué ahora se cubre otra vez todo con cemento?. Habrá que volver a levantar luego?. Qué manera de perder el tiempo!.

ANEM PER OBRES

CiU ha canviat de consigna i veient que amb l'eslogan d'"anar per feina" no se solucionaven els problemes, els consellers han pensat que la culpa potser és de la mala distribució de l'Ajuntament. Per això han decidit invertir uns quants milions en la remodelació de l'edifici. Així, de passada queda justificada l'eliminació de les dues vivendes dels mestres. Quién da más!

UNA RESPOSTA NECESSARIA

Què passa amb la Benèfica?. Encara que sigui un tema polèmic creiem que des d'un angle de seriositat i de responsabilitat hem de preguntar a l'Ajuntament quines accions es pensen portar a terme per tal que el local tingui una utilitat i no acabi podrint-se.

ESMENES

Sempre hem lloat la normalització del català. Per això presentem una esmena al rètol de les vivendes de Ca la Teta. El Diccionari General de la llengua catalana, conegut popularment pel Fabra diu que cal escriure "vivendes", "dissabtes", "tarda" i "informació", no pas "vivièdes", "dissaptes", "tarde" i "informació".

LA TISORA CAVALCA DE NOU

Diuen que els pins de la Cadira del Bisbe es van posar a tremolar quan van veure arribar serres i tisores. Que van demanar llibertat, amnistia i estatut d'autonomia però que no els van fer cas i els van aplicar la mateixa llei antiterrorista que als plàtans de la carretera. El fantasma de l'esporgadora recorre Premià!

COMO EN LA VIEJA GRECIA

Ejemplos como el de Maratón pocos quedan. Sin embargo en nuestro pueblo se ha dado uno. No se trata, como en el caso griego, de un soldado que corrió quilómetros y quilómetros para anunciar la victoria de su ejército y luego derrumbarse. Se trata de algo más simple, de un joven deportista de nuestra Escuela, José Luis Garrido de 10 años, que por haberse escapado el autobús y no queriendo perderse el partido que debía jugar fue corriendo desde Premià hasta Montgat. Nada aparatoso pero moralmente estimulante.

PER SANT JOAN

L'Associació de Veïns Onze Barres celebrarà la Nit de Sant Joan a la Plaça i amb la música de l'Orquestra Galana. Alerta amb l'home llop. El dia s'escau en 23.

CUATRO PREGUNTAS PARA EL PROXIMO CURSO

- ¿Estarán hechas las aulas de los Remedios?
- ¿Habrá Centro en el Barrio Cotet?
- ¿Seguirá el transporte escolar?
- ¿Habrá parvulario?

A LES BARRICADES

Diuen que quan l'Ajuntament va veure que el Casc Antic estava ple de trinxeres i forats va cominar les Companyies implicades a tapar-los en l'espai de temps més curt possible, no fos que a les esquerres els vingués la temptació de les barricades. I és que de vegades n'hi ha per això i per més!

FIESTA MAYOR EN EL BARRIO COTET

Los días 14, 15 y 16 de Agosto tendrá lugar la Fiesta Mayor del Barrio Cotet. Entre las actividades a destacar cabe citar la actuación de La Voss del Trópico y la Orquesta Amoga. La Fiesta Mayor pone de manifiesto la voluntad de unidad e integración del Barrio. Ahora hace falta que correspondan los Ayuntamientos.

DEMOCRÀCIA MUNICIPAL: PARTICIPAR O MORIR

Reflexions sobre l'experiència del Consell d'Ensenyament i la Comissió de Festes.

La participació, el diàleg obert, la informació als veïns, el seguiment per part de la població de la gestió dels seus problemes, semblaven tasques fonamentals que els nous Ajuntaments havien d'abordar. La democràcia en general, i per tant la dels Ajuntaments no significa tan sols que els regidors puguin ésser elegits per la població en un sistema de llibertats formals, sinó també, i molt especialment, que la gestió general de les qüestions municipals pugui ser seguida, debatuda i fins i tot decidida amb la participació constant dels veïns en els assumptes que els afecten. Retornar al poble la possibilitat de decidir significa, en primer lloc, fer un important esforç per retornar-li la capacitat de fer-ho. I això implica, necessàriament, promoure des de l'ajuntament una nova dinàmica social que possibilite la informació de tots, el debat obert entre tots, i la consciència plena dels problemes i de les dificultats de solucionar-los, si s'escau.

Aproximar l'Ajuntament a la població: aquest era el repte fonamental. No afrontar-lo ens ha abocat a la situació present en la que els ciutadans no noten cap diferència respecte d'anterioris consistoris, a no ser la d'haver anat a votar aquell llunyà 3 d'abril de fa dos anys, després una polèmica campanya electoral. I, ben mirat, aquesta diferència és ben pobra des del punt de vista del ciutadà normal que esperava quelcom més d'innovador de la democràcia municipal. I no esperava pas que es solucionessin immediatament tots els problemes que les anteriors administracions s'havien encarregat de provocar o consentir. El que esperava era un trencament d'aquell antic i ranci hermetisme, d'aquella eterna sensació de que les decisions es prenen al marge de les opinions i les voluntats dels ciutadans, i sovint en contra d'elles.

Avui veiem que a Premià de Dalt no tan sols no hi ha el nivell d'informació i participació que fóra desitjable, sinó que fins i tot algunes tímides realitzacions que s'havien aconseguit amb no pocs esforços, com ara són el Consell Municipal d'Ensenyament i la Comissió de Festes del poble, es troben ara en una situació extremadament delicada i fins i tot agònica.

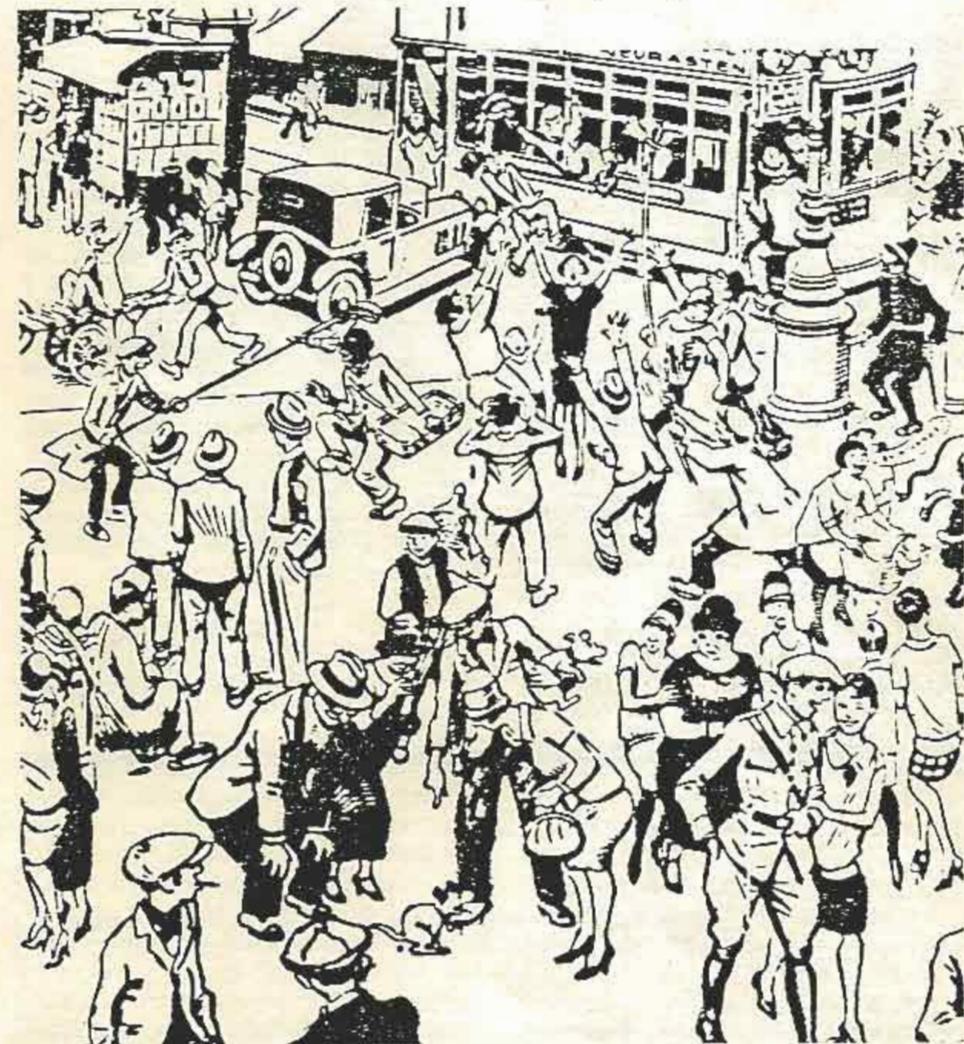
El Consell Municipal d'Ensenyament es va crear per la pròpia il·lusió dels seus membres, pares d'alumnes, professors i veïns a títol individual. Però, tot cal dir-ho, va néixer ferit de mort a causa de la pròpia paralització de l'Ajuntament, que prenia una actitud absolutament passiva i defensiva —que no receptiva— davant d'aquest intent d'aglutinar persones de procedència diversa disposades a fer feina en el terreny de l'ensenyament i la cultura. Ara ja fa molts mesos que no s'ha reunit: No servia de res reunir-se si la representació de l'Ajuntament no es feia ressò del que es parlava i el que es decidia!!.

La Comissió de Festes, que —al contrari del Consell d'Ensenyament

Sr. Bistuer i pel mateix Alcalde. Cal que l'Ajuntament canviï d'actitud si no vol que la Comissió de Festes acabi, com el Consell d'Ensenyament, paralitzada per la manca de suport real i efectiu de l'Ajuntament. De no ser així, tindrem una altra raó per seguir sospitant que a l'equip de govern no l'interessa la participació de la població.

De totes maneres, fixem-nos que en els dos exemples citats es tracta d'un tipus de participació sorgida de la pròpia voluntat espontània dels veïns més que de la voluntat de l'Ajuntament d'obrir-se a la participació. Si aquesta col·laboració i participació espontànies que s'ofereixen són rebutjades, què direm de la necessitat de potenciar l'esperit de participació cap a altres sectors de ciutadans no tan sensibilitzats?.

Consolidar la democràcia municipal és, avui, restar obert a la participació espontània de la població (Associacions de veïns i de pares, entitats culturals i esportives, etc), però també, especialment, fer un important esforç per que els veïns menys conscients sentin la necessitat de participar d'una o altra forma

ment — ha funcionat força bé fins al moment, amb una important capacitat de convocatòria i amb brillants resultats en totes les seves activitats, comença també a resentir-se de la passivitat de l'Ajuntament, representat en la Comissió pel regidor

o —com a mínim— la d'estar informat. A Premià de Dalt, la postura defensiva de l'equip de govern, la seva paralització i el seu hermetisme fan impossible qualsevol avenç en la democratització del govern municipal.

NOTA DEPORTIVA

Club de futbol Premià de Dalt

Hablaremos de fútbol, ya que Premià de Dalt posee un club que lleva el nombre del pueblo y lo representa.

Empezando por la cara positiva de la moneda, diremos que entre todos los equipos, amateur, juvenil, infantil y alevín, la mayor alegría la ha proporcionado el equipo juvenil con un merecido ascenso a Primera División Juvenil, después de un tremendo toma y daca con la Salle Premià y con el Arenys de Mar.

Tampoco es desmerecida la actuación en esta temporada del equipo amateur, que aunque podía ha-

ber hecho más, ha realizado una buena temporada, quedando entre los primeros, pero sin conseguir ese deseado ascenso.

Pero también está la otra cara de la moneda: los infantiles y alevines no han podido evitar el descenso a Segunda División, aunque han peleado por evitarlo.

Esperamos que se siga luchando y que para la próxima temporada todos los equipos consigan éxitos como el logrado por los juveniles. Con la ayuda de todos esto sería más realizable todavía.

Salvador García

LES OPINIONS

Oferim, sota aquest títol, un petit espai (procurarem engrandir-lo) obert a les aportacions que, sobre temes municipals, ens volgueu fer arribar. Us preguem, però, que tingueu compte amb l'extensió, ja que no podrem publicar els escrits de més d'un foli a doble espai.

(L'Opinió,
Avda. Girona, 2-4, Premià Dalt)

Transporte escolar

En este texto, tratamos sobre la discriminación y el favoritismo que hacen algunos conductores del transporte escolar sobre determinadas alumnas del colegio.

Un grupo de chicos y chicas criticamos respetuosamente a esos conductores, con el fin de intentar resolver este problema, porque incumbe a todos los que no están a favor de este favoritismo, tanto de primera Etapa como de segunda.

Nosotros, solamente intentamos solucionarlo de alguna manera, aunque no vemos la posibilidad, por eso pedimos a estos conductores y estas alumnas que todos seamos iguales. No pedimos nada más, vamos a intentarlo todos juntos, puede que así se resuelva.

I. Sola, A. González,
M.C. Canturiense, J.L. Ruiz
y M. Gómez

EQUIP DE REDACCIO

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Enrique de León, Esperanza Larruy, Valerià Pujol.

COL.LABORADORS:

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Miguel Cardil, Salvador García, Sofí Sibis, Josep M. Aroca.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981.

Imprimeix: Copisteria La Juliana, passatge de les escoles, 4. Argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

Pastes de te

Ingredients:

200 grs. de farina
80 grs. de sucre llustre
240 grs. de margarina
1 rovell d'ou

Per començar feu un cercle amb la farina, al mig hi poseu el rovell, la margarina i el sucre. Treballau amb les mans els ingredients fins que estiguin ben barrejats i la pasta no s'enganxi als dits.

Després amb molt de "garbu" espolieu la taula amb farina i estireu la pasta amb un rodet de fusta que també haureu enfarinat. Talleu la pasta amb un tallapastes o una copa de l'inrevés i l'aneu col·locant sobre una llauna greixada amb margarina. Poseu les pastes al forn a temperatura regular 7 o 8 minuts i penseu que no s'han de daurar. Ah, una cosa: el forn ha d'estar encès 10 minuts abans.

No cal dir que són unes postres exquisides i que si sou suficientment anglesos us les podeu menjar en fer el te de les 5.

Revetlla de Sant Joan

Sopar, coques, foc i ball amb
L'ORQUESTRA
GALANA
a partir de les 10

EL PLE DE L'AJUNTAMENT ES
EL TERCER DIVENDRES DE CA-
DA MES, a partir de les vuit del
vespre.

INFORMEM-NOS I PARTICIPEM !

NOTA DE LA REDACCIO:

Els col·laboradors no se senten necessàriament identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valiosa aportació al contingut de la revista.